

Ant. Debeljak :

Tujki.

Na poti: veter objema te črni v peroti ledene
in — kakor metulji na cvete medene —
snežinke srebrne pohotne letijo umirat
na čiste oči ti, na ustne bohotne,
Snegulčica sladka.

Zavedam se: v čar se zapredam vilinski tvoj nežni,
možgane obsenčaš mi, bajka, v pokrajini snežni.
Lepota nešteta hodila je često kraj mene,
a misli kot ti mi nikdár oplodila,
Snegulčica sladka . . .

O sreča: spet srečam ko v sanjah te bajno, iztočno,
odeto v tenčico iz solnca sijajno in sočno —
Kopneli so tedni, po tebi sni moji hlepeli.
Kako drgetam, da postala mi ne bi
ti moja Usoda.

Pa stanem, da tajno med nama uganem resnico,
a čudna mi moč ohromila je drzno desnico
in pest zajezila neznanka besedo mi v grlu —
a vendar mi ni več uganka, da bodeš
ti moja Usoda!

